

Sociology of Education

The Effectiveness of Education based on Successful Intelligence on Emotional Self-Awareness and Academic Engagement of Secondary School Students

Atefeh Mohkamkar¹, Fatemeh Shaterian^{2*}, Azam Nikookar³

1. PhD student, Department of Psychology, Arak Branch, Islamic Azad University, Arak, Iran.
2. Assistant Professor, Department of Psychology, Saveh branch, Islamic Azad University, Saveh, Iran (Corresponding Author).
3. Assistant Professor, Department of Educational Management, Saveh Branch, Islamic Azad University, Saveh, Iran.

❖ **Corresponding Author Email:** fshaterian@yahoo.com

Receive: 2023/11/04
Accept: 2023/12/11
Published: 2024/05/08

Keywords:

Education based on Successful Intelligence, Emotional Self-Awareness, Academic Engagement, Students.

Article Cite:

Mohkamkar A, Shaterian F, Nikookar A. (2024). The Effectiveness of Education based on Successful Intelligence on Emotional Self-Awareness and Academic Engagement of Secondary School Students, *Sociology of Education*. 10(1): 305-313.

Purpose: Successful intelligence can improve many psychological and academic characteristics, and considering the importance of emotional self-awareness and academic engagement, the present study was conducted with the aim of determining the effectiveness of education based on successful intelligence on emotional self-awareness and academic engagement of secondary school students.

Methodology: This was a semi-experimental study with a pre-test, post-test and follow-up design with experimental and control groups. The population of the current research was all students of the tenth and eleventh grades of theoretical branch of Saveh city in the academic years of 2022-3, which the sample size was calculated according to G Power software equal to 25 people for each group. Therefore, 50 people were selected by a targeted method and randomly replaced into two experimental and control groups. The experimental group received 10 sessions of 75 minute of education based on successful intelligence, and the control group did not receive any intervention during this period. The research tools were included the revised emotional self-awareness questionnaire of Rieffe et al (2008) and academic engagement questionnaire of Schaufeli et al (2002), which whose psychometric indicators were confirmed. In this study, to analyze the data were used from analysis of variance with repeated measurements and Bonferroni's post hoc test in SPSS software.

Findings: The findings showed that there was a significant difference between the experimental and control groups in the post-test and follow-up phases in terms of emotional self-awareness and academic engagement. In the other words, education based on successful intelligence increased the emotional self-awareness and academic engagement of second school students, and the results remained in the follow-up phase as well ($P < 0.05$).

Conclusion: Considering the effectiveness of education based on successful intelligence on increasing the emotional self-awareness and academic engagement of secondary school students, to improve the psychological and academic characteristics of students can be used the method of education based on successful intelligence.

<https://doi.org/10.22034/ijes.2024.2015018.1493>

<https://dorl.net/dor/10.22034/ijes.2021.541983.1184>

Creative Commons: CC BY 4.0

جامعه‌شناسی آموزش و پرورش

اثربخشی آموزش مبتنی بر هوش موفق بر خودآگاهی هیجانی و اشتیاق تحصیلی دانش‌آموزان دوره دوم متوسطه

عاطفه محکم کار^۱، فاطمه شاطریان^{۲*}، اعظم نیکوکار^۳

۱. دانشجوی دکتری، گروه روانشناسی، واحد اراک، دانشگاه آزاد اسلامی، اراک، ایران.

۲. استادیار، گروه روانشناسی، واحد ساوه، دانشگاه آزاد اسلامی، ساوه، ایران (نویسنده مسئول).

۳. استادیار، گروه مدیریت آموزشی، واحد ساوه، دانشگاه آزاد اسلامی، ساوه، ایران.

✦ ایمیل نویسنده مسئول: fshaterian@yahoo.com

چکیده

مقاله تحقیقاتی

هدف: هوش موفق می‌تواند سبب بهبود بسیاری از ویژگی‌های روانشناختی و تحصیلی شود و با توجه به اهمیت خودآگاهی هیجانی و اشتیاق تحصیلی، پژوهش حاضر با هدف تعیین اثربخشی آموزش مبتنی بر هوش موفق بر خودآگاهی هیجانی و اشتیاق تحصیلی دانش‌آموزان دوره دوم متوسطه انجام شد.

روش: این مطالعه نیمه‌تجربی با طرح پیش‌آزمون، پس‌آزمون و پیگیری همراه با گروه‌های آزمایش و کنترل بود. جامعه پژوهش حاضر همه دانش‌آموزان پایه‌های دهم و یازدهم شاخه نظری شهرستان ساوه در سال تحصیلی ۱۴۰۱-۲ بودند که حجم نمونه بر اساس نرم‌افزار G Power برابر با ۲۵ نفر برای هر گروه محاسبه شد. بنابراین، ۵۰ نفر با روش هدفمند انتخاب و به صورت تصادفی در دو گروه آزمایش و کنترل جایگزین شدند. گروه آزمایش ۱۰ جلسه ۷۵ دقیقه‌ای تحت آموزش مبتنی بر هوش موفق قرار گرفت و گروه کنترل در این مدت هیچ مداخله‌ای دریافت نکرد. ابزارهای پژوهش شامل پرسشنامه تجدیدنظرشده خودآگاهی هیجانی ریفی و همکاران (۲۰۰۸) و پرسشنامه اشتیاق تحصیلی شافلی و همکاران (۲۰۰۲) بودند که شاخص‌های روانسنجی آنها تایید شد. در این مطالعه، برای تحلیل داده‌ها از روش تحلیل واریانس با اندازه‌گیری مکرر و آزمون تعقیبی بونفرونی در نرم‌افزار SPSS استفاده شد.

یافته‌ها: یافته‌ها نشان داد که بین گروه‌های آزمایش و کنترل در مراحل پس‌آزمون و پیگیری از نظر خودآگاهی هیجانی و اشتیاق تحصیلی تفاوت معناداری وجود داشت. به عبارت دیگر، آموزش مبتنی بر هوش موفق باعث افزایش خودآگاهی هیجانی و اشتیاق تحصیلی دانش‌آموزان دوره دوم متوسطه شد و نتایج در مرحله پیگیری نیز باقی ماند. ($05/0P <$)

نتیجه‌گیری: با توجه به اثربخشی آموزشی مبتنی بر هوش موفق بر افزایش خودآگاهی هیجانی و اشتیاق تحصیلی دانش‌آموزان دوره دوم متوسطه، برای بهبود ویژگی‌های روانشناختی و تحصیلی دانش‌آموزان می‌توان از روش آموزش مبتنی بر هوش موفق استفاده کرد.

دریافت: ۱۴۰۲/۰۸/۱۳
پذیرش: ۱۴۰۲/۰۹/۲۰
انتشار: ۱۴۰۳/۰۲/۱۹

واژگان کلیدی:

آموزش مبتنی بر هوش موفق، خودآگاهی هیجانی، اشتیاق تحصیلی، دانش‌آموزان

استناد مقاله:

محکم کار ع، شاطریان ف، نیکوکار
۱. (۱۴۰۳). اثربخشی آموزش مبتنی
بر هوش موفق بر خودآگاهی
هیجانی و اشتیاق تحصیلی
دانش‌آموزان دوره دوم متوسطه،
جامعه‌شناسی آموزش و پرورش.
۱۰(۱): ۳۱۳-۳۰۵.

<https://doi.org/10.22034/ijes.2024.2015018.1493>

<https://dorl.net/dor/2.10.22034/ijes.2021.541983.1184>

Creative Commons: CC BY 4.0

مقدمه

آموزش یکی از مظاهر تمدن بشری و مهم‌ترین و موثرترین عامل رشد و تعالی انسان می‌باشد و آموزش تلاشی برنامه‌ریزی‌شده برای ایجاد فرصت رشد و یادگیری برای دانش‌آموزان می‌باشد (Hogberg, Strandh, Petersen and Johansson, 2019). در هر نظام آموزشی بیشتر از هر مطلب دیگری، بهبود کیفیت آموزش و توانمندسازی دانش‌آموزان از اهمیت بسیار زیادی برخوردار است و این دانش‌آموزان هستند که سبب رشد و افول جامعه می‌شوند. بنابراین، دانش‌آموزان مهم‌ترین رکن نظام آموزش و پرورش هستند و نقش مهمی در تحقق و دستیابی به اهداف این نظام دارند (Abdolmaleki, Pirani and Zanganeh, 2023). نظام آموزشی زمانی می‌تواند موفق و کارآمد باشد که فراگیران آن عملکردهای مناسبی داشته باشند و برای این منظور، نظام مذکور باید برنامه‌هایی آموزشی جهت برنامه‌ریزی، توسعه و تکامل دانش‌آموزان طراحی و اجرا نماید (Dohrmann, Porche, Ijadi-Maghssoodi and Kataoka, 2022).

یکی از مباحث مهم در زندگی دانش‌آموزان، خودآگاهی هیجانی است (Kurniawan and Dewi, 2016) که به معنای آگاهی از هیجان‌های خود، شناسایی و درک آنها می‌باشد و این سازه کمک می‌کند تا افراد توانایی تشخیص هیجان‌های متعدد خود را داشته باشند و بتوانند بین آنها تمایز قائل شوند (Huggins, Donnan, 2020). همچنین، این سازه به‌عنوان توانایی توجه به هیجان‌ها، درک نوع و منبع آنها و تمایز میان هیجان‌های مثبت و منفی در خود و دیگران تعریف می‌شود (Smith, Persich, Lane and Killgore, 2022). خودآگاهی هیجانی به‌عنوان مهارت شناخت احساس‌ها، عواطف و هیجان‌های خود به فرد کمک می‌کند تا دانش ارتباط و علت هیجان را درک کند و درباره چرایی و چگونگی برانگیختگی در موقعیت‌های مختلف اطلاعات لازم را به‌دست آورد و رفتار هیجانی مناسبی را از خود نشان دهد (Kubota, Miyata, Sasamoto, Kawada, Fujimoto, Tanaka and et al, 2012). این سازه نشان‌دهنده توانمندی شناسایی و درک هیجان‌ها، نقاط قوت و ضعف، امیال، ارزش‌ها و اهداف و شناخت تاثیر آنها بر روی خود و دیگران است که نقش مهمی در هدایت تصمیم‌گیری‌ها دارد (Eckland and Berenbaum, 2021). خودآگاهی هیجانی نقش مهمی در سازگاری و انطباق با محیط‌های مختلف از جمله محیط‌های آموزشی دارد و به‌عنوان یک مهارت شناختی نقش مهمی در توصیف هیجان‌های خود و دیگران دارد (Miller and Verhaeghen, 2022). فقدان آگاهی از احساس‌ها و هیجان‌ها و ناتوانی در مدیریت آنها می‌تواند سبب بروز سطوح بالایی از اضطراب و افسردگی شود و افرادی که شناخت صحیحی از هیجان‌های خود ندارند با ارزیابی منفی از موقعیت‌ها بیشتر از سایر افراد دچار اختلال‌های اضطرابی می‌شوند (Uzun and Lok, 2022). افرادی که نسبت به هیجان‌های خودآگاهی مناسبی ندارند، توانمندی کمتری در فرونشاندن برانگیختگی‌های هیجانی خود دارند و این مسئله وقتی که افراد تحت تاثیر شرایط استرس‌زا قرار گیرند، شدیدتر هم می‌شود (Huggins, Donnan, 2021).

یکی دیگر از مباحث مهم در زندگی دانش‌آموزان، اشتیاق تحصیلی است (Larson, Bottiani, Pas, Kush and Bradshaw, 2019) که به میزان انرژی‌ای که یک فرد برای انجام فعالیت‌های تحصیلی صرف می‌کند و میزان اثربخشی و کارایی آنها اطلاق می‌شود (Wolf, 2023). اشتیاق تحصیلی سازه‌ای پیچیده و چندبعدی شامل ابعاد شناختی (نیروگذاری روانشناختی برای فعالیت‌های تحصیلی)، انگیزشی (احساس و علاقه مثبت نسبت به فعالیت‌های تحصیلی) و رفتاری (انجام به‌موقع و با رغبت فعالیت‌های تحصیلی) است و به استفاده از راهبردهای یادگیری و انگیزشی، علاقه و کیفیت تلاشی اشاره دارد که فرد صرف فعالیت‌های تحصیلی و تحقق اهداف آموزشی می‌کند (Malczyk and Lawson, 2017). در واقع، اشتیاق تحصیلی به‌عنوان یک ساختار انگیزشی، زمینه‌ای را فراهم می‌کند تا دانش‌آموزان از آموزش و یادگیری لذت بیشتری ببرند و میل به مدرسه در آنها افزایش یابد (Razm, Hafezi, Marashian, Naderi and Dasht Bozorgi, 2022). اشتیاق تحصیلی سرمایه روانشناختی فراگیران و تلاش مستقیم آنان برای یادگیری و کسب مهارت‌ها و تمایل به ارتقای سطح عملکردها و موفقیت‌ها است که سبب افزایش مشارکت در فعالیت‌های کلاسی، سازگاری با نظام آموزشی و روابط مناسب با معلمان و سایر دانش‌آموزان می‌شود (Lunn, Cogan and Manfrin, 2021). اشتیاق تحصیلی دارای سه بخش جذب (تمرکز و غرق‌شدن در فعالیت‌های تحصیلی و گذر سریع زمان برای یادگیرنده)، نیرومندی (داشتن سطوح بالایی از انرژی، لذت، علاقه و ثبات روانی در حین انجام کار و تمایل به انجام کار نوآورانه و مقاومت در برابر دشواری‌های تحصیلی) و خودوقفی (درگیری شدید و زیاد فرد با تکالیف تحصیلی و دلبستگی به آنها) است (Rossi and Rosli, 2017). افراد دارای اشتیاق تحصیلی بالا از خود رغبت بیشتری برای صرف زمان و تلاش جهت انجام فعالیت‌های تحصیلی نشان می‌دهند، در انجام تکالیف دارای خودپنداره و خودکارآمدی مثبت‌تری هستند و در مواجهه با چالش‌های تحصیلی از راهبردهای مقابله‌ای سازگار استفاده می‌کنند (Pianta, Lipscomb and Ruzek, 2022).

برای بهبود ویژگی‌های روانشناختی و تحصیلی روش‌های زیادی وجود دارد که یکی از روش‌هایی که در این زمینه کمتر مورد بررسی قرار گرفته است، روش آموزش مبتنی بر هوش موفق می‌باشد (Vanden Eynde, Lachmann, Laugwitz, Manlhiot and Kutty, 2023). نظریه هوش موفق یکی از نظریه‌ها درباره هوش انسانی است که بر اساس آن هوش بر اساس محیطی تعریف می‌شود که فرد در آن قرار دارد. بنابراین، هوش موفق به معنای توانایی کسب موفقیت در زندگی مبتنی بر اهداف شخصی در بافت فرهنگی و اجتماعی با کاربرد تعادل در استفاده از مهارت‌های عملی، خلاق و تحلیلی می‌باشد (Sternberg, 2015). هوش موفق توانمندی برقراری تعادل بین مهارت‌های عملی، خلاق و تحلیلی هوش جهت دستیابی به موفقیت در بافت اجتماعی و فرهنگی خاص است (Mandelman, Barbot and Grigorenko, 2016). سازه هوش موفق مجموعه یکپارچه‌ای از توانایی‌های موردنیاز برای موفقیت در زندگی است که فرد آن را در بافت اجتماعی و فرهنگی خود تعریف می‌کند (Stemler, Sternberg, Grigorenko, Jarvin and Sharpes, 2009). مولفه‌های هوش موفق شامل توانمندی دستیابی به هدف‌های شخصی در زندگی با توجه به بافت اجتماعی و فرهنگی، سرمایه‌گذاری روی نقاط قوت و اصلاح یا جبران نقاط ضعف، انتخاب، تغییر و شکل‌دهی به محیط جهت سازگاری و

دستیابی به ترکیبی از توانمندی‌ها و مهارت‌های عملی، خلاق و تحلیلی می‌باشند (Mitana, Muwagga and Ssempala, 2018). در آموزش مبتنی بر هوش موفق سه دسته مهارت‌های عملی (شامل کاربست آموخته‌های رسمی و غیررسمی)، خلاق (شامل خلق و کشف ایده‌های جدید، مجسم کردن، پیشنهاد دادن و پیش‌بینی کردن) و تحلیلی (شامل تحلیل، نقد، ارزیابی و مقایسه مطالب) آموزش داده می‌شود (Azid and Md-Ali, 2020). هدف این شیوه آموزشی ایجاد شرایط برای یادگیرندگان است تا بتوانند توانایی‌ها و مهارت‌های سه‌گانه خود را پرورش دهند و ضعف‌های خود را برطرف نمایند. این روش به دانش‌آموزان کمک می‌کند تا مهارت‌های تفکر عملی، خلاق و تحلیلی خود را بهبود بخشند. چون که بیشتر فعالیت‌ها جهت انجام نیاز به هر سه مهارت به‌طور همزمان دارند (Saw and Han, 2021).

درباره آموزش مبتنی بر هوش موفق پژوهش‌های اندکی انجام و پژوهشی درباره اثربخشی آن بر خودآگاهی هیجانی یافت نشد. بنابراین، در ادامه نتایج مهم‌ترین پژوهش‌ها درباره اثربخشی آموزش مبتنی بر هوش موفق بر خودآگاهی هیجانی و اشتیاق تحصیلی گزارش می‌شوند. نتایج پژوهش Masumzadeh, Hajhosseini and Gholamali Lavasani (2022) درباره آموزش مبتنی بر هوش موفق بر درگیری تحصیلی و پیشرفت تحصیلی دانش‌آموزان نشان داد که ۱۲ جلسه ۹۰ دقیقه‌ای آموزش مبتنی بر هوش موفق باعث افزایش اشتیاق یا درگیری تحصیلی و پیشرفت تحصیلی دانش‌آموزان دختر پایه نهم شد. Shokoochi, Rostami and Rostami (2022) ضمن پژوهشی درباره آموزش موفق استرنبرگ بر بهبود اشتیاق به مدرسه و خودپنداره تحصیلی دانش‌آموزان ابتدایی به این نتیجه رسیدند که ۱۲ جلسه آموزش هوش موفق استرنبرگ باعث افزایش اشتیاق به مدرسه و خودپنداره تحصیلی دانش‌آموزان ابتدایی شد و نتایج در مرحله پیگیری نیز حفظ گشت. در پژوهشی دیگر Sharbaf Zadeh, Abedi, Yousefi and Aghababaei (2014) درباره تاثیر برنامه آموزش هوش موفق بر انگیزش تحصیلی و اشتیاق تحصیلی دانش‌آموزان دختر گزارش کردند که برنامه آموزشی مذکور باعث افزایش انگیزش تحصیلی و اشتیاق تحصیلی دانش‌آموزان دختر شد. همچنین، نتایج پژوهش Malekpour, Shooshtari, Abedi and Ghamarani (2016) درباره اثربخشی برنامه هوش موفق استرنبرگ بر کارکردهای اجرایی دانش‌آموزان مقطع ابتدایی نشان داد که که روش مداخله هوش موفق باعث بهبود کارکردهای اجرایی بازداری پاسخ، حافظه فعال، کنترل هیجانی، تمرکز توجه، شروع تکلیف، برنامه‌ریزی، سازماندهی، رهبری زمان، هدف‌مداری، تاب‌آوری و فراشناخت در دانش‌آموزان ابتدایی شد. Azadmard and Talebi (2016) ضمن پژوهشی درباره تاثیر برنامه آموزشی مبتنی بر هوش موفق بر بازده‌های شناختی و عاطفی یادگیری به این نتیجه رسیدند که این برنامه آموزشی باعث بهبود بازده‌های شناختی درک و فهم، مهارت تحلیل، مهارت خلاق و مهارت عملی شد، اما تاثیر معناداری بر یادداری نداشت. افزون بر آن، برنامه مذکور باعث بهبود بازده‌های عاطفی ادراک خودتحصیلی و نگرش به استاد و کلاس شد، اما تاثیر معناداری بر نگرش به دانشگاه، ارزش‌گذاری هدف‌ها و انگیزش/ خودنظم‌دهی نداشت.

درباره اهمیت و ضرورت پژوهش حاضر می‌توان گفت که از یک سو پژوهش‌های اندکی درباره آموزش مبتنی بر هوش موفق انجام شده است و از سوی دیگر با توجه به مبانی نظری مربوط به هوش موفق به نظر می‌رسد که این روش نقش موثری در بهبود بسیاری از ویژگی‌های روانشناختی و تحصیلی دانش‌آموزان داشته باشد. نکته مهم دیگر اینکه پژوهش‌های اندکی درباره اثربخشی آموزش مبتنی بر هوش موفق انجام شده و فقط چند پژوهش اثربخشی آن را بر اشتیاق تحصیلی بررسی کردند و پژوهشی که اثربخشی آن را بر اشتیاق تحصیلی بررسی کرده باشد یافت نشد. همچنین، اکثر پژوهش‌های گذشته تداوم اثربخشی روش آموزش مبتنی بر هوش موفق را بررسی نکردند. بنابراین، در زمینه تعیین اثربخشی آموزش مبتنی بر هوش موفق خلأهای بسیاری وجود دارد که پژوهشگران پژوهش حاضر به دنبال تکمیل کردن آنها می‌باشند. از آنجایی که هوش موفق می‌تواند سبب بهبود بسیاری از ویژگی‌های روانشناختی و تحصیلی شود و با توجه به اهمیت خودآگاهی هیجانی و اشتیاق تحصیلی، پژوهش حاضر با هدف تعیین اثربخشی آموزش مبتنی بر هوش موفق بر خودآگاهی هیجانی و اشتیاق تحصیلی دانش‌آموزان دوره دوم متوسطه انجام شد.

روش‌شناسی پژوهش

این مطالعه نیمه‌تجربی با طرح پیش‌آزمون، پس‌آزمون و پیگیری همراه با گروه‌های آزمایش و کنترل بود. جامعه پژوهش حاضر همه دانش‌آموزان پایه‌های دهم و یازدهم شاخه نظری شهرستان ساوه در سال تحصیلی ۱۴۰۱-۲ بودند که حجم نمونه بر اساس نرم‌افزار G Power برابر با ۲۵ نفر برای هر گروه محاسبه شد. بنابراین، ۵۰ نفر با روش هدفمند انتخاب و به‌صورت تصادفی در دو گروه آزمایش و کنترل جایگزین شدند. در این پژوهش ملاک‌های ورود به پژوهش شامل دامنه سنی ۱۶ تا ۱۸ سال، موافقت جهت شرکت در پژوهش، کسب نمره پایین در پرسشنامه‌های خودآگاهی هیجانی و اشتیاق تحصیلی، عدم سابقه دریافت برنامه آموزشی هوش موفق و عدم شرکت همزمان در سایر دوره‌های آموزشی بودند. همچنین، ملاک‌های خروج از پژوهش شامل غیبت بیشتر از دو جلسه و انصراف از ادامه همکاری بودند.

برای انجام این مطالعه ابتدا هماهنگی‌های لازم با مسئولان اداره آموزش و پرورش شهرستان ساوه به عمل آمد و پرسشنامه‌های خودآگاهی هیجانی و اشتیاق تحصیلی بین دانش‌آموزان چند مدرسه اجرا و از میان آنها ۵۰ دانش‌آموزی که نمره پایین تری در پرسشنامه‌های مذکور گرفتند و دارای ملاک‌های ورود به پژوهش بودند به‌عنوان نمونه انتخاب شدند. برای نمونه‌ها اهمیت و ضرورت پژوهش و رعایت نکات و ملاحظات اخلاقی تشریح و تبیین شد و از آنها خواسته شد تا فرم رضایت‌نامه شرکت آگاهانه در پژوهش را امضاء و آن را به امضای والدین خود برسانند. نمونه‌ها به روش تصادفی با کمک قرعه‌کشی در دو گروه مساوی جایگزین شدند و یکی از گروه‌ها به‌عنوان گروه آزمایش و گروه دیگر به‌عنوان گروه کنترل انتخاب شد. گروه آزمایش ۱۰ جلسه ۷۵ دقیقه‌ای تحت آموزش مبتنی بر هوش موفق قرار گرفت و گروه کنترل در این مدت هیچ مداخله‌ای دریافت نکرد. برای آموزش مبتنی بر هوش موفق از یکجای محقق ساخته برگرفته از کتاب Sternberg and Grigorenko (2007) ترجمه Cheraghi, Abidizadegan and Fooladvand (2011) استفاده شد که هدف و محتوی آن در جدول ۱ ارائه شد.

جدول ۱. هدف و محتوی آموزش مبتنی بر هوش موفق

جلسات	هدف	محتوی
۱	معارفه و معرفی هوش موفق	ارائه یک مقدمه و تشریح شمای کلی از دوره و هوش موفق
۲	تدریس هوش موفق و توانش‌های آن همراه با آموزش توانش تحلیلی	آشنایی دقیق با هوش موفق و عناصر هوش موفق شامل مجموعه توانایی‌ها، توانایی انطباق، تغییر و انتخاب محیط، اصلاح نقاط ضعف، تکیه بر نقاط قوت، محیط فرهنگی اجتماعی و توانش‌های سه‌گانه مرتبط با آن و بررسی دقیق‌تر و شناخت بیشتر توانش تحلیلی
۳	آموزش توانش خلاق و عملی	بررسی دو توانش خلاق و عملی به‌طور دقیق‌تر و ارائه مقدماتی مهارت‌های مرتبط با این دو توانش
۴	آموزش مهارت‌های تفکر تحلیلی	انتخاب راه حل جهت دستیابی به تفکر تحلیلی با استفاده از تشخیص مسئله، شناخت منابع، سازماندهی، نظارت و ارزیابی اطلاعات
۵	آموزش اولیه مهارت‌های تفکر خلاق	آموزش تفکر خلاق با استفاده از تعریف مجدد مسئله، سوال و تحلیل فرضیه‌ها، ارائه ایده‌های خلاق، تولید ایده‌ها، شناخت دو وجه دانش و شناسایی و غلبه بر موانع
۶	آموزش تکمیلی مهارت‌های تفکر خلاق	آموزش تفکر خلاق با استفاده از خطر کردن به شکل معقول، رشد خودکارآمدی، آشکار کردن علائق واقعی، به تأخیر انداختن ارضای نیازها و ارائه الگویی برای خلاقیت
۷	آموزش اولیه مهارت‌های تفکر عملی	آموزش تفکر عملی با استفاده از مهارت‌های برانگیختن خود، کنترل تکانه‌ها، کاربست توانایی‌ها، عمل بر روی طرح، تمرکز بر نتایج و انجام کامل تکالیف
۸	آموزش تکمیلی مهارت‌های تفکر عملی	آموزش تفکر عملی با استفاده از مهارت‌های متعهد شدن، خطر کردن، تعلل نکردن، تعیین مسئولیت، کنترل دلسوزی برای خود، مستقل بودن، مدیریت مشکلات شخصی و تمرکز کردن
۹	اتمام آموزش مهارت‌های تفکر عملی	آموزش تفکر عملی با استفاده از مهارت‌های تنظیم برنامه، تنظیم اولویت‌ها، متعادل کردن مهارت‌های تفکر، افزایش اعتمادبه‌نفس
۱۰	مرور و جمع‌بندی	مرور و جمع‌بندی جلسات قبل، تمرین مهارت‌های یادگرفته‌شده در جلسات قبل و تشکر و قدردانی

در این پژوهش برای گردآوری داده‌ها از دو ابزار شامل پرسشنامه تجدیدنظرشده خودآگاهی و پرسشنامه اشتیاق تحصیلی استفاده شد که در ادامه تشریح می‌شوند. **ابزار اول**، پرسشنامه تجدیدنظرشده خودآگاهی هیجانی Rieffe, Oosterveld, Miers. Terwogt and Ly بود که در سال 2008 ساخته شد. این ابزار دارای ۳۰ آیتم است که برای پاسخگویی به هر یک از آنها از طریف لیکرت سه گزینه‌ای از درست با نمره یک، تا حدودی درست با نمره دو و نادرست با نمره سه استفاده می‌شود. نمره پرسشنامه تجدیدنظرشده خودآگاهی هیجانی با مجموع نمره آیت‌ها محاسبه می‌شود. بنابراین، پایین‌ترین نمره در آن ۳۰ و بالاترین نمره در آن ۹۰ است و نمره بالاتر به معنای خودآگاهی هیجانی بیشتر می‌باشد. Rieffe et al (2008) رویی سازه ابزار را با روش تحلیل عاملی اکتشافی بررسی و نتایج حاکی از وجود شش عامل توانایی تمایزگذاری بین هیجان‌ها، اشتراک‌گذاری کلامی، عدم پنهان‌سازی، آگاهی بدنی هیجان‌ها، توجه به هیجان‌های دیگران و تحلیل هیجان‌ها بود و آنان پایایی ابزار را با روش آلفای کرونباخ ۰/۷۰ گزارش کردند. در ایران، Boroomandian, Mohammadi and Rahimi Taghanaki (2020) مقدار پایایی کل پرسشنامه خودآگاهی هیجانی را با روش آلفای کرونباخ ۰/۷۹ محاسبه نمودند. **ابزار دوم**، پرسشنامه اشتیاق تحصیلی Schaufeli, Salanova, Gonzalez-Roma and Baker بود که در سال 2002 ساخته شد. این ابزار دارای ۱۷ آیتم است که برای پاسخگویی به هر یک از آنها از طریف لیکرت پنج گزینه‌ای از کاملاً مخالفم با نمره یک، مخالفم با نمره دو، نظری ندارم با نمره سه، موافقم با نمره چهار و کاملاً موافقم با نمره پنج استفاده می‌شود. نمره پرسشنامه اشتیاق تحصیلی با مجموع نمره آیت‌ها محاسبه می‌شود. بنابراین، پایین‌ترین نمره در آن ۱۷ و بالاترین نمره در آن ۸۵ است و نمره بالاتر به معنای اشتیاق تحصیلی بیشتر می‌باشد. Schaufeli et al (2002) رویی سازه ابزار را با روش تحلیل عاملی اکتشافی بررسی و نتایج حاکی از وجود سه عامل نیرومندی، وقف و جذب بود و آنان پایایی ابزار را با روش آلفای کرونباخ ۰/۷۳ گزارش کردند. در ایران، Barimani and Ebrahimi (2022) مقدار پایایی کل پرسشنامه اشتیاق تحصیلی را با روش آلفای کرونباخ ۰/۸۲ محاسبه نمودند. برای تحلیل داده‌های حاصل از اجرای پرسشنامه تجدیدنظرشده خودآگاهی هیجانی و پرسشنامه اشتیاق تحصیلی از روش تحلیل واریانس با اندازه‌گیری مکرر و آزمون تعقیبی بونفرونی در نرم‌افزار SPSS استفاده شد.

یافته‌های پژوهش

ریزشی در نمونه‌ها اتفاق نیفتاد و تحلیل‌ها برای دو گروه ۲۵ نفری انجام شد. نتایج میانگین و انحراف معیار خودآگاهی هیجانی و اشتیاق تحصیلی دانش‌آموزان در مراحل پیش‌آزمون، پس‌آزمون و پیگیری در جدول ۲ ارائه شد.

جدول ۲. نتایج میانگین و انحراف معیار خودآگاهی هیجانی و اشتیاق تحصیلی دانش‌آموزان در مراحل ارزیابی

متغیر	گروه	پیش‌آزمون		پس‌آزمون		پیگیری	
		میانگین	انحراف معیار	میانگین	انحراف معیار	میانگین	انحراف معیار
خودآگاهی هیجانی	آزمایش	۶۵/۵۰	۵/۶۵	۹۳/۷۰	۷/۲۹	۹۳/۸۰	۷/۲۷
	کنترل	۶۶/۲۰	۷/۸۶	۶۵/۸۰	۷/۶۶	۶۵/۵۰	۷/۴۳
اشتیاق تحصیلی	آزمایش	۳۶/۴۰	۳/۴۶	۴۴/۰۰	۴/۵۳	۴۴/۱۰	۴/۶۴
	کنترل	۳۷/۳۰	۵/۱۳	۳۷/۶۰	۴/۸۲	۳۷/۴۰	۴/۷۱

همان‌طور که مشاهده می‌شود، میانگین خودآگاهی هیجانی و اشتیاق تحصیلی گروه آزمایش در مقایسه با گروه کنترل در مراحل پس‌آزمون و پیگیری افزایش بیشتری یافته است. بررسی پیش‌فرض‌های تحلیل واریانس با اندازه‌گیری مکرر نشان داد که فرض نرمال بودن متغیرهای خودآگاهی هیجانی و اشتیاق تحصیلی بر اساس آزمون شاپیرو-ویلک در مراحل پیش‌آزمون، پس‌آزمون و پیگیری، فرض همگنی واریانس‌های خطاها بر اساس آزمون لوین و فرض همگنی ماتریس‌های کوواریانس‌ها بر اساس آزمون ام‌باکس رد نشد ($P > 0.05$)، اما فرض کرویت برای متغیرهای خودآگاهی هیجانی و اشتیاق تحصیلی رد شد ($P < 0.05$). بنابراین، در تحلیل واریانس با اندازه‌گیری مکرر باید از شاخص گرینهاوس-گیزر استفاده کرد. نتایج تحلیل واریانس با اندازه‌گیری مکرر برای تعیین اثربخشی آموزش مبتنی بر هوش موفق بر خودآگاهی هیجانی و اشتیاق تحصیلی دانش‌آموزان در جدول ۳ بود.

جدول ۳. نتایج تحلیل واریانس با اندازه‌گیری مکرر برای تعیین اثربخشی آموزش مبتنی بر هوش موفق بر خودآگاهی هیجانی و اشتیاق تحصیلی دانش‌آموزان

متغیر	منبع تغییرات	مجموع مجذورات	درجه آزادی	میانگین تغییرات	آماره F	معناداری	اندازه اثر
خودآگاهی هیجانی	زمان	۲۵۵۵/۲۰	۱/۱۱	۲۲۹۱/۶۰	۱۵۲/۴۰	۰/۰۰۱	۰/۷۸۴
	زمان*گروه	۱۲۴۴/۸۰	۲/۲۳	۸۸/۳۰	۳۷/۱۰	۰/۰۰۱	۰/۶۳۹
	گروه	۱۰۳۶/۱۰	۱	۱۰۳۶/۱۰	۸/۸۷	۰/۰۰۱	۰/۲۹۷
اشتیاق تحصیلی	زمان	۴۷۷/۳۰	۱/۰۶	۴۴۸/۸۰	۲۸۸/۷۰	۰/۰۰۱	۰/۸۷۳
	زمان*گروه	۲۷۴/۵۰	۲/۱۲	۱۲۹/۰۹	۸۳/۰۵	۰/۰۰۱	۰/۷۹۸
	گروه	۱۸۶/۷۰	۱	۱۸۶/۷۰	۳/۰۱	۰/۰۴۰	۰/۱۲۵

همان‌طور که مشاهده می‌شود، بین گروه‌های آزمایش و کنترل در همه متغیرهای خودآگاهی هیجانی و اشتیاق تحصیلی از نظر گروه، زمان و تعامل زمان و گروه تفاوت معناداری وجود داشت ($P < 0.05$). نتایج آزمون تعقیبی بونفرونی برای مقایسه اثربخشی آموزش مبتنی بر هوش موفق بر خودآگاهی هیجانی و اشتیاق تحصیلی دانش‌آموزان در مراحل پیش‌آزمون، پس‌آزمون و پیگیری در جدول ۳ بود.

جدول ۴. نتایج آزمون تعقیبی بونفرونی برای مقایسه اثربخشی آموزش مبتنی بر هوش موفق بر خودآگاهی هیجانی و اشتیاق تحصیلی دانش‌آموزان در مراحل ارزیابی

متغیر	مراحل ارزیابی	اختلاف میانگین	خطای استاندارد	معناداری
خودآگاهی هیجانی	پیش‌آزمون	-۳/۹۷	۰/۲۲	۰/۰۰۱
	پیش‌آزمون	-۴/۰۰	۰/۲۳	۰/۰۰۱
	پس‌آزمون	۰/۰۲	۰/۰۴	۱/۰۰۰
اشتیاق تحصیلی	پیش‌آزمون	-۹/۶۲	۰/۰۱	۰/۰۰۱
	پیش‌آزمون	-۸/۷۷	۰/۰۱	۰/۰۰۱
	پس‌آزمون	۰/۸۴	۰/۰۱	۱/۰۰۰

همان‌طور که مشاهده می‌شود، در متغیرهای خودآگاهی هیجانی و اشتیاق تحصیلی بین پیش‌آزمون با پس‌آزمون و پیگیری تفاوت معناداری وجود داشت ($P < 0/05$)، اما بین پس‌آزمون و پیگیری تفاوت معناداری وجود نداشت ($P > 0/05$). به عبارت دیگر، نتایج حاکی از اثربخشی و ماندگاری اثربخشی آموزش مبتنی بر هوش موفق بر متغیرهای خودآگاهی هیجانی و اشتیاق تحصیلی بود.

بحث و نتیجه‌گیری

با توجه به اهمیت خودآگاهی هیجانی و اشتیاق تحصیلی و نقش و اثربخشی احتمالی آموزش مبتنی بر هوش در افزایش آنها، پژوهش حاضر با هدف تعیین اثربخشی آموزش مبتنی بر هوش موفق بر خودآگاهی هیجانی و اشتیاق تحصیلی دانش‌آموزان دوره دوم متوسطه انجام شد. نتایج پژوهش حاضر حاکی از آن بود که آموزش مبتنی بر هوش موفق باعث افزایش خودآگاهی هیجانی دانش‌آموزان شد و نتایج آن در مرحله پیگیری نیز باقی ماند. این نتیجه با نتایج پژوهش Malekpour et al (2016) مبنی بر اثربخشی برنامه هوش موفق استرنبرگ بر بهبود کنترل هیجانی همسو بود، اما با نتایج پژوهش Azadmard and Talebi (2016) مبنی بر عدم تاثیر برنامه آموزشی مبتنی بر هوش موفق بر بهبود انگیزش/خودنظم‌دهی ناهمسو بود. در تبیین اثربخشی آموزش مبتنی بر هوش موفق بر افزایش خودآگاهی هیجانی دانش‌آموزان می‌توان استنباط کرد که نظریه هوش موفق خواهان نزدیکی مدرسه و اجتماعی در برنامه‌های آموزشی و توجه به نیازهای واقعی و روزمره دانش‌آموزان است و توانایی‌های ذهنی و شناختی دانش‌آموزان را افزایش می‌دهد و سبب رشد و بهبود آنها می‌شود. بنابراین، هر چه برنامه آموزشی از کیفیت بالاتر و بهتری برخوردار باشد و به جنبه‌های مختلف هوش توجه نماید به همان نسبت توانایی هوش‌های چندگانه دانش‌آموزان را افزایش دهد. در واقع، مفهوم زیربنایی نظریه هوش موفق مفهومی پویا و خودسازمان‌گر از هوش را در عمل هوشمندانه در بافت ارائه می‌کند. این نظریه بر این باور است که افراد باهوش قادر هستند به واسطه ارزیابی و نقد خود به‌ویژه اطلاعات بازخوردی حاصل از عملکرد خود نقاط قوت و ضعف خود را بهتر بشناسند. این نقاط ضعف و قوت به‌طور گسترده با سه نوع توانش تحلیلی، خلاق و عملی در هوش موفق مرتبط هستند و سبب پرورش نقاط قوت و جبران نقاط ضعف می‌گردند. در نتیجه، برنامه آموزش مبتنی بر هوش موفق می‌تواند نقش موثری در افزایش کنترل هیجانی دانش‌آموزان دوره دوم متوسطه داشته باشد. دیگر نتایج پژوهش حاضر حاکی از آن بود که آموزش مبتنی بر هوش موفق باعث افزایش اشتیاق تحصیلی دانش‌آموزان شد و نتایج آن در مرحله پیگیری نیز باقی ماند. این نتیجه با نتایج پژوهش‌های Masumzadeh et al (2022) مبنی بر اثربخشی آموزش مبتنی بر هوش موفق بر افزایش اشتیاق یا درگیری تحصیلی، Shokoohi et al (2022) مبنی بر اثربخشی و ماندگاری اثربخشی آموزش موفق استرنبرگ بر افزایش اشتیاق به مدرسه و Sharbaf Zadeh et al (2014) مبنی بر تاثیر برنامه آموزش هوش موفق بر افزایش اشتیاق تحصیلی همسو بود. در تبیین اثربخشی آموزش مبتنی بر هوش موفق بر افزایش اشتیاق تحصیلی دانش‌آموزان می‌توان استنباط کرد که آموزش هوش موفق از طریق سازگاری، شکل‌دهی و انتخاب محیط برای رسیدن به هدف‌های فردی در بافت فرهنگی و اجتماعی منجر به پیشرفت تحصیلی دانش‌آموزان می‌شود؛ به این ترتیب که توانایی تحلیلی از طریق شناسایی منابع و سازماندهی اطلاعات، انتخاب راه حل‌ها و نظارت و ارزیابی آنها، توانایی خلاق از طریق برانگیختن ایده‌ها، چندبعدی نگریستن، سازماندهی ایده‌ها و زیرسوال بردن موقعیت‌ها و روش‌ها و ارائه کار خلاق و توانیش عملی از طریق عملکرد روی یک موضوع، مدیریت مشکلات و تعیین مسئولیت منجر به ارتقای اشتیاق تحصیلی می‌شود. در نتیجه، روش آموزش مبتنی بر هوش موفق توانسته است به واسطه تدارک چالش‌های فکری هدفمند تلاش شاگردان را در جهت فعالیت هدفمند آموزشی خود بیشتر نموده و آنها را به سوی مشارکت فعال در فرایند یادگیری هدایت کند. در نتیجه، منطقی است که آموزش مبتنی بر هوش موفق بتواند سبب افزایش اشتیاق تحصیلی دانش‌آموزان دوره دوم متوسطه شود. اگرچه نتایج به‌دست آمده از پژوهش حاضر کارآمدی آموزش مبتنی بر هوش موفق را بر خودآگاهی هیجانی و اشتیاق تحصیلی را نشان می‌دهد، اما این مطالعه همانند دیگر مطالعه‌ها دارای برخی محدودیت‌ها می‌باشد. جامعه این پژوهش دانش‌آموزان دختر پایه‌های دهم و یازدهم شاخه نظری شهرستان ساوه تشکیل دادند. در نتیجه، قابل تعمیم به دانش‌آموزان پسر و دختر سایر پایه‌ها قابل تعمیم نیست. در این مطالعه ابزارهای خودگزارشی یعنی پرسشنامه جهت گردآوری داده‌ها استفاده شد که این امر به‌ویژه اگر شرکت‌کنندگان خویشتن‌نگری کافی نداشته باشند و مسئولان به ابزارها پاسخ ندهند سبب کاهش دقت نتایج می‌شود. با توجه به نتایج این مطالعه انجام پژوهش درباره دانش‌آموزان پسر و حتی دانش‌آموزان دختر سایر پایه‌ها و دانشجویان پیشنهاد می‌شود. پیشنهاد پژوهشی دیگر استفاده از مصاحبه به جای پرسشنامه جهت گردآوری داده‌ها می‌باشد. آخرین پیشنهاد پژوهشی مقایسه اثربخشی برنامه آموزش مبتنی بر هوش موفق با سایر روش‌های آموزشی مانند آموزش تفکر انتقادی، آموزش راهبردهای شناختی و فراشناختی و غیره می‌باشد. نتایج این مطالعه برای مدیران، مسئولان و برنامه‌ریزان نظام آموزش و پرورش تلوینات کاربردی دارد و آنان بر اساس نتایج این مطالعه می‌توانند گام موثری در جهت بهبود متغیرهای روانشناختی و تحصیلی از طریق آموزش مبتنی بر هوش موفق بردارند. با توجه به اثربخشی آموزش مبتنی بر هوش موفق بر افزایش خودآگاهی هیجانی و اشتیاق تحصیلی دانش‌آموزان دوره دوم متوسطه، برای بهبود ویژگی‌های روانشناختی و تحصیلی دانش‌آموزان می‌توان از روش آموزش مبتنی بر هوش موفق استفاده کرد.

موازین اخلاقی

این مطالعه دارای کد اخلاق با شناسه IR.IAU.ARAK.REC.1402.069 از کمیته اخلاق در پژوهش دانشگاه آزاد اسلامی واحد اراک می‌باشد.

تشکر و قدردانی

بدین وسیله از مسئولان آموزش و پرورش شهرستان ساوه و دانش‌آموزان دختر پایه‌های دهم و یازدهم شاخه نظری شهرستان ساوه و والدین آنها تشکر می‌گردد.

مشارکت نویسندگان

در این مقاله، نویسنده مسئول اجرای مداخله و تحلیل داده‌ها نگارش مقاله و سایر نویسندگان مسئول نظارت بر تحلیل داده‌ها نگارش مقاله بود.

تعارض منافع

در پژوهش حاضر هیچ تعارض منافی وجود نداشت.

References

- Abdolmaleki Sh, Pirani Z, Zanganeh F. (2023). Designing an academic self-regulation model based on basic psychological needs and family communication pattern with the mediation of academic engagement, *Iranian Journal of Educational Society*, 9(1): 325-336. (In Persian) doi: 10.22034/ijes.2021.541983.1184
- Azadmard Sh, Talebi H. (2016). Effectiveness of teaching for successful intelligence on future teacher's learning cognitive and affective outcomes. *Educational Psychology*, 12(39): 199-223. (In Persian) doi: 10.22054/jep.2016.4129
- Azid N, Md-Ali R. (2020). The effect of the successful intelligence interactive module on Universiti Utara Malaysia students' analytical, creative and practical thinking skills. *South African Journal of Education*, 40(3): 1-11. Doi: 10.15700/saje.v40n3a1743
- Barimani A, Ebrahimi V. (2022). The relationship transformational teaching and academic performance with the mediating role of academic passion in students. *Iranian Journal of Educational Society*, 8(2): 123-132. (In Persian) doi: 10.22034/ijes.2021.541983.1184
- Boroomandian N, Mohammadi N, Rahimi Taghanaki Ch. (2020). Comparing the effectiveness of group therapy by "interaction and psychodrama" on emotional awareness of adolescent girls with psychological distress. *Psychological Achievement*, 27(1): 1-22. (In Persian) doi: 10.22055/psy.2020.29101.2312
- Dohrmann E, Porche MV, Ijadi-Maghsoudi R, Kataoka SH. (2022). Racial disparities in the education system: Opportunities for justice in schools. *Child and Adolescent Psychiatric Clinics of North America*, 31(2): 193-209. doi: 10.1016/j.chc.2022.01.001
- Eckland NS, Berenbaum H. (2021). Emotional awareness in daily life: Exploring its potential role in repetitive thinking and healthy coping. *Behavior Therapy*, 52(2): 338-349. doi: 10.1016/j.beth.2020.04.010
- Hogberg B, Strandh M, Petersen S, Johansson K. (2019). Education system stratification and health complaints among school-aged children. *Social Science & Medicine*, 220: 159-166. doi: 10.1016/j.socscimed.2018.11.007
- Huggins CF, Donnan G, Cameron IM, Williams JHC. (2020). A systematic review of how emotional self-awareness is defined and measured when comparing autistic and non-autistic groups. *Research in Autism Spectrum Disorders*, 77: 101612. doi: 10.1016/j.rasd.2020.101612
- Huggins CF, Donnan G, Cameron IM, Williams JHC. (2021). Emotional self-awareness in autism: A meta-analysis of group differences and developmental effects. *Autism*, 25(2): 307-321. doi: 10.1177/1362361320964306
- Kubota M, Miyata J, Sasamoto A, Kawada R, Fujimoto S, Tanaka Y, et al. (2012). Alexithymia and reduced white matter integrity in schizophrenia: A diffusion tensor imaging study on impaired emotional self-awareness. *Schizophrenia Research*, 141(2-3): 137-143. doi: 10.1016/j.schres.2012.08.026
- Kurniawan IN, Dewi WAK. (2016). Emotional awareness and school connectedness: A preliminary study among students in Indonesia. *Procedia – Social and Behavioral Sciences*, 217: 622-625. doi: 10.1016/j.sbspro.2016.02.072
- Larson KE, Bottiani JH, Pas ET, Kush JM, Bradshaw CP. (2019). A multilevel analysis of racial discipline disproportionality: A focus on student perceptions of academic engagement and disciplinary environment. *Journal of School Psychology*, 77: 152-167. doi: 10.1016/j.jsp.2019.09.003
- Lunn AM, Cogan LS, Manfrin A. (2021). Evaluation of students' performance and engagement using post-laboratory integrated assessments within a pharmacy course in the United Kingdom: a pilot cohort cross-over study. *Currents in Pharmacy Teaching and Learning*, 13(5): 449-459.
- Malczyk BR, Lawson HA. (2017). Parental monitoring, the parent-child relationship and children's academic engagement in mother-headed single-parent families. *Children and Youth Services Review*, 73: 274-282. doi: 10.1016/j.chilyouth.2016.12.019

- Malekpour M, Shoostari M, Abedi A, Ghamarani A. (2016). Examination of the effectiveness of Sternberg's successful intelligence program on executive functions of sharp-witted primary school level students. *Modern Applied Science*, 10(8): 75-83. doi: 10.5539/mas.v10n8p75
- Mandelman SD, Barbot B, Grigorenko EL. (2016). Predicting academic performance and trajectories from a measure of successful intelligence. *Learning and Individual Differences*, 1: 387-393. doi: 10.1016/j.lindif.2015.02.003
- Masumzadeh S, Hajhosseini M, Gholamali Lavasani M. (2022). The effectiveness of successful intelligence based education on academic engagement and academic achievement of students. *Journal of School Psychology and Institutions*, 11(1): 92-104. (In Persian) doi: 10.22098/jsp.2022.1567
- Miller JT, Verhaeghen P. (2022). Mind full of kindness: self-awareness, self-regulation, and self-transcendence as vehicles for compassion. *BMC Psychology*, 10(188): 1-14. doi: 10.1186/s40359-022-00888-4
- Mitana JMV, Muwagga AM, Sempala C. (2018). Assessment for successful intelligence: A paradigm shift in classroom practice. *International Journal of Educational Research Review*, 4(1): 106-115. doi: 10.24331/ijere.490162
- Pianta RC, Lipscomb D, Ruzek E. (2022). Indirect effects of coaching on pre-K students' engagement and literacy skill as a function of improved teacher-student interaction. *Journal of School Psychology*, 91: 65-80. doi: 10.1016/j.jsp.2021.12.003
- Razm F, Hafezi F, Marashian FS, Naderi F, Dasht Bozorgi Z. (2022). Evaluation of the effectiveness of flipped classroom method on information literacy and academic motivation of female high school students. *Journal of Educational Society*, 8(1): 255-265. (In Persian) doi: 10.22034/ijes.2022.542672.1194
- Rieffe C, Oosterveld P, Miers AC, Terwogt MM, Ly V. (2008). Emotion awareness and internalising symptoms in children and adolescents: The emotion awareness questionnaire revised. *Personality and Individual Differences*, 45(8): 756-761. doi.org/10.1016/j.paid.2008.08.001
- Rossi F, Rosli A, Yip N. (2017). Academic engagement as knowledge co-production and implications for impact: Evidence from knowledge transfer partnerships. *Journal of Business Research*, 80: 1-9. doi: 10.1016/j.jbusres.2017.06.019
- Saw KNN, Han B. (2021). Effectiveness of successful intelligence training program: A meta-analysis. *PsyCh Journal*, 10(3): 323-339. doi: 10.1002/pchj.443
- Schaufeli WB, Salanova M, Gonzalez-Roma V, Baker AB. (2002). The measurement of engagement and burnout: A two sample confirmatory factor analytic approach. *Journal of Happiness studies*, 3: 71-92. doi: 10.1023/A:1015630930326
- Sharbaf Zadeh A, Abedi A, Yousefi Z, Aghababaei S. (2014). The effect of successful intelligence training program on academic motivation and academic engagement female high school students. *International Journal of Psychological Studies*, 6(3): 118-128. (In Persian) doi: 10.5539/ijps.v6n3p118
- Shokoohi R, Rostami H, Rostami F. (2022). The effectiveness of teaching Sternberg's successful intelligence on improving engagement to school and academic self-concept of elementary school students. *The Journal of New Advances in Behavioral Sciences*, 7(55): 405-415. (In Persian)
- Smith R, Persich M, Lane RD, Killgore WDS. (2022). Higher emotional awareness is associated with greater domain-general reflective tendencies. *Scientific Reports*, 12(3123): 1-10. doi: /10.1038/s41598-022-07141-3
- Stemler SE, Sternberg RJ, Grigorenko EL, Jarvin L, Sharpes K. (2009). Using the theory of successful intelligence as a framework for developing assessments in AP physics. *Contemporary Educational Psychology*, 34(3): 195-209. doi: 10.1016/j.cedpsych.2009.04.001
- Sternberg RJ, Grigorenko EL. (2007). Teaching for successful intelligence to increase student learning and achievement. Translated by Fereshte Cheraghi, Afsanh Abidizadegan and Khadijeh Fooladvand, 2011. Tehran: Jahad Daneshgahi Publisher.
- Sternberg RJ. (2015). Successful intelligence: A model for testing intelligence beyond IQ tests. *European Journal of Education and Psychology*, 8(2): 76-84. doi: 10.1016/j.ejeps.2015.09.004
- Uzun G, Lok N. (2022). Effect of emotional awareness skills training on emotional awareness and communication skills in patients with schizophrenia: A randomized controlled trial. *Archives of Psychiatric Nursing*, 38: 14-20. doi: 10.1016/j.apnu.2022.01.005
- Vanden Eynde J, Lachmann M, Laugwitz KL, Manlhiot C, Kutty S. (2023). Successfully implemented artificial intelligence and machine learning applications in cardiology: State-of-the-art review. *Trends in Cardiovascular Medicine*, 33(5): 265-271. doi: 10.1016/j.tcm.2022.01.010
- Wolf R. (2023). Enhancing student engagement: Engaging the post-pandemic face-to-face prelicensure nursing student: A review of the literature. *Teaching and Learning in Nursing*, 18(4): 534-540. doi: 10.1016/j.teln.2023.07.012